

DIYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI DERGİSİ

DİNİ, AHLÂKİ, EDEBİ, MESLEKİ AYLIK DERGİ

3. Cilt

Şubat - Mart 1964

2-3. Sayı

İÇİNDEKİLER

	<u>Sayfa</u>
DEVLET BAKANIMIZ SAYIN İBRAHİM SAFFET OMAV'IN BAŞKANLIĞIMIZ TEŞKİLÂTINA GENELGESİ	35
SAYIN ADALET BAKANININ, BAŞKANLIĞIMIZA VE DİN ADAMLARIMIZA TEŞEKKÜRÜ	36
NAMAZ DUÂLARI	37
Sadeddin EVRİN	
ABDEST, NAMAZ, ORUÇ, HAC VE ZEKÂTIN SİHHİ VE İÇTİMÂİ YÖNLERDEN DEĞERİ (Geçen sayıdan devam)	40
Prof. Dr. Tefvik SAĞLAM	
İSLÂM	42
Manisa'lı Feyzullah USLU	
VAKIFLAR VE VAKIFLARIN ŞARTLARI	45
Ali Himmet BERKİ	
İSLÂMDA İMÂN VE ESASLARI	48
Dr. Ali Arslan AYDIN	
HİRİSTİYANLIK PROPAGANDASI MÜNASEBETİYLE İKİN- Cİ AÇIKLAMA	49
M. Asım KÖKSAL	
RAMAZAN BAYRAMI	53
Mehmet ORUÇ	
KÖTÜ HUYLARDAN GIYBET (Çekiştirme) (Geçen sayıdan devam)	56
Ahmet SERDAROĞLU	
OSMANLI ŞEYHÜLİSLÂMLARININ TECÂCİM-İ AHVÂLİ Molla Abdül-Kerim Efendi, Çelebi Alâü'd-dîn El Arabî Efendi	60
FETVÂ EMİNLERİ (Geçen sayıdan devam)	61
Mehmed Vâmık Şükrü ALTINBAŞ	
Serbest Köşe : SESLENİŞ	62
Halil ÖZTOPRAK	
MÜKEMMEL İNSAN	63
M. Salih TANRIVERDİ	

İMÂN NEDİR?

Dr. Lütfi DOĞAN

İmân, dilde, bir şeye inanmak, bir şeyi tasdik ve doğrulamak, (bu şey böyledir, şöyledir) diye inandığını ifade etmektir. Din dilinde, «Yüce Allah'ın dinini kalb ile kabul etmek, yâni Hazret-i Peygamber'in bildirdiği şeyleri kesin surette kalben doğrulamaktır.» İmânda asıl, bu doğrulamadır. Fakat böyle inanıp kalb ile samimî surette doğrulanan şeyleri, dil ile ikrar, yâni söylemek, bunların hakkında şehâdetle bulunmak gereklidir. Allah'ı ve diğer imân edilecek şeyleri yalnız kalbiyle doğrulayıp diliyle, söylemedikçe onun bu durumu insanlarca bilinmez, onun Müslüman olduğuna hükmedilmez. O halde imân topluca «Kalb ile tasdik, doğrulama, dil ile ikrar, söylemektir». Bu, dinin temelidir. Din mensubu, mânevî hayatını şuurlu ve anlayışlı bir imân üzerine oturtmalıdır. Böyle olmadıkça, yâni bir Müslüman yaptıklarını imân aslına bağlamazsa, amelini neye yaptığını bilmezse, ondan düzenli ve ilâhî hoşnutluğa uygun işler beklenebilir mi? Zaman zaman cemiyet hayatında gördüğümüz aksaklıklar hep bu yönden ele alınmalıdır. İnanmadığını yapanların ve söyleyenlerin cemiyete zararları büyüktür. Gerçekten yukarıdaki belirtiyeye uygun imâna ve doğrulamaya muhtacız.

Bu imân, kulun Allah ile anlaşması, onu doğrulaması kesin bir sözdür. Eksilmez ve artmaz. Dinî deyimle «Lâ yezîd va lâ tenkus» dır. Artış ve eksiliş, ona dayalı olan, amelinde, işinde ve nûrundadır. Mezhebimize göre; amel, imândan bir parça değildir. İmân ayrı, amel ayrıdır. İnanmış kimseye (mü'min) diyoruz. Allah'ın tekliğini ve ibâdete lâyık bir Tanrı olduğunu ve Hazret-i Muhammed'in O'nun kulu ve Resûlü bulunduğunu kalb ile tasdik ve dil ile de söyledikten sonra da Hazret-i Muhammed'in bildirdiklerine inanmakla gerçekten imânlıdır. Ancak bunları açıkça inkâr eden, ilâhî emirlere inanmadığını söyleyen imânsızdır. Ameli gaflet ve günâhkârlık altında terk eden, bu şart altında insanı küfre götürmez. Yalnız bu amelin bırakılması mü'mini günaha ve isyana götürür. Âsî ve fâsık mü'min diyoruz böylesine. Fakat imânla ameli birer ayrı parça olarak düşünmemize rağmen aralarında çok sıkı bir bağlantı vardır. İmânın üzerine dayanan amel doğrudan doğruya onunla ilgilidir. Bunun için Kur'ân-ı Kerîm'de dâima imân edenlerin yanında, salih, yararlı işler yapanlar beraber söylenmektedir. İslâmın imânı nazârî değil, amelî ve yapıcıdır. Yüce Allah'ın üstün kuvvet ve kudretine ezeli (önsüz) ve ebedî (sonsuz) sıfatlarına inanmış bir insan, O'nun peygamberi Hazret-i Muhammed'in gerçek Peygamber olduğunu tasdik etmiş bir kul, inandığını yaşamadan yapamaz. Şart ne olursa olsun imânın rûhuna hattâ bedenine yaptığı tesirle kul, gâfil kalmaz. İmân, ona büyük bir sorumluluk yükler, bu sorumluluktan kurtulmak için yaptığı vazifeler ile kalmaz, daha iyi ve daha faziletli işler onun derdi ve kaygusu olur. Gece gündüz bu çalış-